

DAN POSLIJE S WILKINSONOM

Poruka je bila jasna.

„Budite ispred hotela u 12.00.

Navratit ću s kćeri i unukama.

Odvest ćemo vas na ručak.

Zatim ćemo poslijepodne provesti zajedno i nadamo se da vam neće biti dosadno.”

Nasmiješio sam se.

Nakon onoga što sam doživio prethodnog dana, dosada je bila posljednje čega sam se bojao.

Bile su točne.

Apsolutno točne.

Ali ovaj put nešto je bilo drukčije.

Vozača nije bilo.

Vozač je dobio slobodan dan.

Za volanom je sjedila Maggy.

Priznajem da sam se kratko pomolio Bogu.

Ne iz duhovnih razloga.

Iz automobilskih.

Nadao sam se da će sve proći dobro.

Bez iznenađenja.

Barem ne te vrste iznenađenja.

Ona se, međutim, činila potpuno opuštenom.

Držala je upravljač s istom sigurnošću s kojom je vodila razgovor.

Ili donosila odluku.

Ili predsjedala sastankom.

Nešto mi je palo na pamet.

Ne stari svatko na isti način.

Neki prestanu voziti.

Drugi prestanu putovati.

Treći prestanu donositi odluke.

Maggy ne.

Ona je jednostavno nastavila.

Kao da se samo vrijeme odlučilo skloniti u stranu iz poštovanja.

Nastavili smo kroz London.

Meni su namijenile prednje sjedalo.

Sjedalo koje se obično daje gostu.

Maggy je vozila.

Njezina kći i unuke sjedile su straga.

Izgledalo je kao obična obitelj.

Ali nije bila.

Nakon nekoliko minuta upitale su me što bih želio jesti.

Imam li kakvu želju.

Odgovorio sam bez oklijevanja.

„Svakako englesku kuhinju.”

Sve su prasnule u smijeh.

Ne onaj pristojni.

Onaj iskreni.

Spontani.

Maggy se okrenula prema kćeri.

Imala je izraz nekoga tko je upravo dokazao teoriju.

„Shvaćáš li sada zašto sam ti rekla one stvari?”

Kći se nasmiješila ne dodavši ni riječ.

Kao da je moj odgovor potvrdio nešto o čemu su razgovarale davno prije.

Nisam tražio objašnjenje.

Katkad pitanja stignu prerano.

Odgovorima, naprotiv, treba njihovo vrijeme.

Samo sam promatrao tu neobičnu englesku obitelj.

I imao sam osjećaj da je Maggy negdje, davno prije nego što smo se uopće upoznali, već odlučila tko sam.

Ja sam samo sustizao.

Stigli smo u jedan restoran.

Ne u neko od onih mjesta koja pripadaju velikom luksuzu engleske aristokracije.

Bez vrataru u odori.

Bez razmetanja statusom.

Bez umjetne profinjenosti.

U tom sam trenutku postao siguran da ćemo dobro jesti.

Kuhinja je kao umjetnost stvari.

Najjednostavnije stvari gotovo su uvijek najbolje.

A Maggy je bila upravo takva.

Mogla je živjeti u dvorcu i zvati ga vilom.

Mogla je govoriti kao kraljica i voziti kao londonski taksist.

Mogla vas je odvesti do ruševina vlastite povijesti, a da ne izgubi dostojanstvo engleske dame.

Ali kad je došlo vrijeme za jelo, izabrala je bit.

Ne predstavu.

Možda sam je zato i dalje slušao.

Iza čelika njezinih mačeva nisam pronašao ustanovu.

Pronašao sam ženu.

Ferdinando